

пренесе въ отечеството си не само просвѣтнитѣ грижи на своитѣ покровители, но и патриотичнитѣ копнежи, които се зараждатъ всрѣдъ дружинкитѣ на младитѣ семинаристи.

Чинтуловъ е билъ характеренъ, добъръ и откровенъ младежъ, съ буденъ и дисциплиниранъ умъ, винаги скроменъ, спокоенъ и тихъ, поради което печелѣлъ симпатии всрѣдъ своитѣ другари, съотечественици и учители. Затова той се ползувалъ съ благovolението на Ник. Мир. Тошковъ, посещавалъ къщата му, уреждалъ библиотеката му и често обѣдвалъ при него, гдето ималъ възможностъ да се запознае съ много видни личности, между които и съ габровския родолюбецъ Василъ Еприловъ.

„Веднажъ — разказва единъ отъ първитѣ биографи на нашия поетъ М. Грековъ, — Чинтуловъ и Еприловъ се срещнали у Николая Мироновича Тошкова на обѣдъ. Въ време на обѣда се водѣли разни разговори и най-вече за положението на отечеството, за бедността на българската литература, за плачевното състояние на духовенството ни и др. По едно време Еприловъ, за да разбере моето духовно развитие и патриотическо настроение — така му разказвалъ Чинтуловъ — заговори съ мене за литературни трудове и ме запита, дали съмъ челъ стихотворенията на славянофила Хомяковъ и видѣлъ ли съмъ неговия „Орелъ“. Тогава това Хомяково стихотворение бѣше новина, не бѣхъ го видѣлъ и чистосърдечно се признахъ на моя събседникъ. Щомъ свършихме обѣда и седнахме въ кабинета на домакина, за да изпиемъ послеобѣдната чаша кафе, Еприловъ бръкна въ джеба си, извади една мала книжка и почна да декламира „Орелъ“.

Споменитѣ на Грековъ съдържатъ едно много важно указание за първото запознанство на Чинтулова съ руския поетъ А. С. Хомяковъ, влиянието на когото върху нашия пръвъ поетъ е несъмнено. Тази малка книжка съ 24 стихотворения, за която говори